

Camellia

งาน
อุ่นไอรัก
บ่าวไม่ทำ
ขอหาเงิน
ไปวันๆ
ได้ไหมเจ้าคะ!

稻香小农女

2

万人不迷 วานเหรินปู้หมี เขียน

ซิวหลาน เปา

CHEN CHUN HUNG วาด

บทที่ 41 ฤดูร้อนนี้ อากาศเย็นสบายทีเดียว

ไม่กี่วันถัดมา สมาคมชาวนาของตระกูลโจวก็ก่อตั้งอย่างอีกทีที่
ครีกโครม มีผู้เข้าร่วมสมาคมชวานากว่าสี่ส่วนห้าครึ่งเรือนใน
หมู่บ้านผิงซาน

“บ้านเจ้าเข้าสมาคมชวานาหรือไม่” ประโยคนี้กลายเป็น
ประโยคทักทายใหม่ล่าสุดในหมู่บ้านผิงซานแทนคำว่า “กินข้าว
หรือยัง” “วันนี้เจ้ากินอะไร” ไปเป็นที่เรียบร้อย

ผู้ใดที่เข้าร่วม เมื่อได้ยินก็ชื่นใจและแอบโล่งอก แต่
เบื้องหน้ายังคงสงวนท่าทีไว้ “เห็นแก่หน้าตระกูลโจวหรอกนะ
พี่จางตำชานถึงกับมาเชิญเองถึงบ้าน...”

“นั่นสินะๆ ลูกพี่เจ้าเป็นถึงผู้ใด!” แต่ในใจกลับพูดว่า
โจวตำหู่เป็นผู้มาลงนามสัญญาที่บ้านข้า โจวตำหู่เป็นถึงลูกน้อง
ของคุณชายใหญ่ตระกูลโจวเชียวละ

ส่วนผู้ที่ไม่ได้เข้าร่วมสมาคม กลับถ่มน้ำลายและเบ้าปากพูดว่า “ตระกูลข้าเป็นคนดี เรื่องอะไรจะไปเป็นแรงงานให้ตระกูลโจว”

เขากวาดสายตามองรอบๆ แสดงสีหน้าเหยียดหยามพลาถกนด้าในใจ บุตรของเขาทั้งสามคนล้วนฉลาดปราดเปรียว แต่ตระกูลโจวกลับไม่เห็นในสายตา ไม่ให้รายได้หลายร้อยเหวินต่อเดือน ฤย นี่มันอะไรกัน! “ปีศาจจึงจอกเสกเงินให้ตระกูลโจว ไม่แน่วันใดวันหนึ่งอาจกลายเป็นก้อนหินก็ได้!”

ผู้ฟังผู้นั้นเอจอบกระแทกพื้นอย่างแรง “แล้วเหตุใด เป็นคนดี ๆ ไม่ชอบ ชอบไปเป็นทาส...”

“เงื่อนไขเข้าสมาคมชานาขอไตระบุว่าต้องขายตัวเป็นทาสหรือ” หัวหน้าหมู่บ้านโผล่มาจากทุ่งนาข้างหลังเขา และมองสองคนที่อยู่ตรงหน้าด้วยสีหน้าบูดบึ้ง

อำนาจของหัวหน้าหมู่บ้านใช้ได้เสมอในหมู่บ้านผิงชานเล็ก ๆ ทั้งสองค่อย ๆ ก้มหน้าลง ทักทายหัวหน้าหมู่บ้านและหาข้ออ้างหลบหนี

หัวหน้าหมู่บ้านมองแผ่นหลังพวกเขาอยู่นานแล้วจึง
ถอนหายใจ เหตุใดเขาถึงมีความรู้สึกเหมือนข่มเหงรังแก
ชาวบ้านชอบกล

เหตุใดเขาจะไม่รู้ว่าวิธีของโจวป้อ ถึงแม้จะเป็นประโยชน์
ต่อคนส่วนใหญ่ แต่ทว่ามักทำให้เขารู้สึกกดดันบางอย่าง

“ท่านพ่อคิดมากเกินไปแล้ว พวกเราทำตามตระกูลโจว
จะต้องมีความเป็นอยู่ที่ดีกว่าแต่ก่อนแน่นอน ท่านอยู่ในฐานะ
ผู้อาวุโสของหมู่บ้าน มีผู้ใดในหมู่บ้านกล้าไม่เคารพยำเกรงท่าน
บ้างเล่า”

แม้ว่าหวังจวินเฟิงจะลดเสียงเบาลงแล้ว แต่ยังคงได้ยิน
เข้าหูคนอื่นอยู่ดีจึงอดเหลียวซ้ายแลขวาไม่ได้

เมื่อเห็นการกระทำของเขา หวังจวินเฟิงก็หัวเราะ ก่อน
จะรับเครื่องมือทำนาในมือเขา “กลับบ้านกันๆ ดูลีฝนจะตกแล้ว
คงต้องกลับไปวางหญ้าต้นอ้อบนลำเปิดของเราอีกแล้ว คุณหนู
เจ็ดตระกูลโจวบอกว่า เป็ดพวกนี้น่ะ....”

หัวหน้าหมู่บ้านฟังคำของบุตรชายและพยักหน้าหงึกๆ

เสียงพูดคุยของทั้งสองเริ่มห่างไกลออกไปเรื่อย ๆ

ทุกคนที่เข้าร่วมสมาคมชวานากับตระกูลโจว ตอนนี้ผู้ที่พอมีเงินเก็บล้วนมาซื้อเปิดที่ตระกูลโจว เพราะเปิดของตระกูลโจวไม่กินต้นทุนและกินเพียงแค่ชีพชี ถึงแม้จะมีราคาเท่าที่อื่น แต่นับว่ามีข้อแตกต่าง ทุกคนซื้อแค่ตระกูลโจวเท่านั้น และทุกคนล้วนไม่ใช่คนโง่เขลา ตระกูลโจวเป็นตระกูลที่ได้รับความคุ้มครองจากเทพเจ้าแห่งขุนเขา ตอนนี้พวกเขาเต็มใจช่วยเหลือทุกคน แล้วชาวบ้านยังจะรออะไรอีกหรือ

ผิงซานเป็นหมู่บ้านยากจน ส่วนใหญ่ไม่ได้ร่ำรวยเงินทอง ยกตัวอย่างเช่นชางตงก็เป็นคนส่วนใหญ่ เขาเช่าเปิดพิเศษจากตระกูลโจว และแค่ต้องส่งไข่เปิดตามจำนวนที่กำหนดทุกเดือนเท่านั้น

“ข้าวโพดคือสิ่งใด” ชางตงเฝ้าปากถามด้วยความสงสัย “เก็บเกี่ยวข้าวสาลีแล้ว ยังสามารถปลูกพืชชนิดนี้ได้อีกหรือ”

โจวหม่านชางนั่งคิดครู่หนึ่ง เหลือบมองเขา ก่อนจะเอ่ยว่า “ตงจื่อ ให้ปลูกอะไรก็ต้องปลูก เจ้าลืมแล้วหรือ”

เมื่อเห็นเขามีท่าทีอ่อนลง ช่งต้าซานจึงถอนหายใจอย่าง
โล่งอก และพูดเสียงแผ่วเบา “ข้ามิได้บอกว่าจะไม่ปลุกสักหน่อย
ก็แค่ไม่รู้ว่่าพืชที่ต้องปลุกคือสิ่งใด”

เขาก้มหน้าก้มตาไม่มองผู้อื่น และกระซิบว่า “จริง ๆ นะ
ข้ามิได้หมายความว่าเป็นอย่างอื่น”

จากนั้นทุกคนก็พากันหัวเราะครืน พ่อหนุ่มคนนี้ไม่ได้
มีเจตนาร้าย แค่ว่าพูดกล้อทำ แต่ไม่เคยทำให้ผู้ใดเดือดร้อน

เพราะเป็นเช่นนั้น ทำให้โจวคังถลึงตาจ้องเขาหลายต่อ
หลายครั้ง ตงผิงที่อยู่ข้างหลังก็เอาศอกกระทุ้งเขาอยู่หลายคราว

“ตงจื่อพูดถูก คุณชายของข้าเป็นคนขอร้องคุณชายไป
ให้ไปถามกรมเกษตร กล่าวว่าให้ผลผลิตสูงและเพาะปลูกง่าย
จึงให้เมล็ดพันธุ์พวกเรามาโดยเฉพาะ ปลูกบนที่ดินแค่ฤดูกาลนี้
เท่านั้น แล้วยังสามารถปลอดภาษีได้หนึ่งปีเชียวละ”

“เห็นไหมเล่า เจริญรอยตามตระกูลโจวมิได้แต่ได้กับได้
จริง ๆ!”

“ปลอดภาษีหนึ่งปี ฉะนั้นผ่านฤดูใบไม้ร่วงปีนี้ไปแล้ว ก็
จะเหลือเสบียงอาหารเก็บไว้กินไม่น้อยเลยทีเดียว!”

“ช่วงฤดูหนาว ค่อยนำไปแลกสุราและเนื้อ เพื่อรอฉลอง
ปีใหม่”

หัวหน้าหมู่บ้านเคยปรึกษาทางอำเภอ จึงรู้ว่าสิ่งที่
โจวหม่านซางกล่าวเป็นเรื่องจริง เขาจึงพยักหน้าตามแล้วพูดว่า
“ปฏิบัติตามเจ้ากรมการเกษตร ย่อมเป็นสิ่งถูกต้องเสมอ”

โจวป้อมักไม่ออกหน้าในสถานการณ์เช่นนี้ โจว-
หม่านซางยกมือขึ้นปรามทุกคนที่กำลังถกเถียง “ข้าคิดว่า
หลังจากเก็บเกี่ยวข้าวสาลีก็เป็นเวลาพักของทุกคนพอดี
สามารถปลูกพืชพวกนี้ได้ กำลังก็น่าจะมีเพียงพอกระมัง!”

“ผู้เฒ่าตระกูลโจวพูดถูก!” ตระกูลโจวไม่ได้ขอให้ถอน
พืชที่กำลังปลูกเพื่อไปปลูกข้าวโพด แค่ว่า หลังเก็บเกี่ยว
ข้าวสาลีแล้ว ถ้าว่างก็สามารถปลูกได้

หากแต่ละครอบครัวปลูกพืชได้สองชนิดก็สบายแล้ว
เพราะสามารถดดย่อนภาษี ทั้งยังเจริญรอยตามตระกูลโจว

มีตระกูลโจรสลัดนับสนุนก็ไม่ต้องกลัวสิ่งใด!

หลังจากการเก็บเกี่ยวข้าวสาลี แต่ละครอบครัวใน
สมาคมชาวนา ก็ได้ปลูกถั่วเหลืองและข้าวโพดที่นำเข้ามาใหม่
ลงบนที่ดินโล่งว่างของตนเอง ภายใต้คำสั่งของตระกูลโจร แม้ว่า
พวกเขาจะไม่ว่าข้าวโพดนี่คืออะไร ทว่าในเมื่อตระกูลโจรให้
ปลูก ทุกคนก็ต้องปลูก

สมาคมชาวนาของตระกูลโจรได้ก่อตั้งขึ้นอย่างราบรื่น
ทำให้คนสมัยใหม่อย่างเส่วเจี้ยนต้องตกตะลึง นางยังรู้สึกนับถือ
ชื่นชมในตัวโจรป่ามากขึ้น หากอยู่ในยุคปัจจุบัน จะต้องเป็น
นักธุรกิจหนุ่มไฟแรงแน่นอน เขาเหมือนคนที่ข้ามกาลเวลามา
มากกว่านางเสียอีก เส่วเจี้ยนต้องการหารือกับเขาเป็นพิเศษ
ในประเด็นเกาหลีเหนือที่ท้าทายโลก นางอยากรู้ว่าเขามาจาก
ยุคใด!

“เหมือนคนที่ทะลุมิติเข้ามามากกว่าข้าเสียอีก จะให้ทน
ต่อความรู้สึกนี้ได้อย่างไร” เส่วเจี้ยนส่ายหน้าโดยไม่รู้ตัว และ
ถอนหายใจแรงๆ

ผู้ที่ชาญฉลาดอย่างแท้จริง ไม่ว่าจะอยู่ในยุคใดสมัยใดก็
ล้วนเปรียบเสมือนผีที่หัวจะโผล่ออกมาไม่ช้าก็เร็ว!

เห็ดที่ร้านเงินเว่ยไจขายดีอย่างน่าประหลาดใจ กอปรกับ
ไข่เค็มและไข่ลายสนที่แถมให้ทุกคนลิ้มลองในช่วงเทศกาล
ตวันอยู่ แม้แต่มณฑลชิงโจวหรือเมืองที่อยู่ห่างไกลก็เริ่มทราบว่ามี
ร้านเล็กๆ ที่ขายเห็ดตลอดสี่ฤดูกาลในอำเภออันหนึ่ง จึงแห่กัน
มาซื้อไปขายส่ง

อย่างไรก็ตาม เห็ดในถ้ำก็เติบโตได้ดี กิจการที่ไร້ตันทุนนี้
ไม่เพียงช่วยให้ทุกคนในตระกูลโจวหลุดพ้นจากความยากจนได้
อย่างสมบูรณ์ แต่ยังทำให้ไป้อี้เทียนนับเงินด้วยรอยยิ้มอีกด้วย

โจวป้อสร้างเรือนสามประธานอย่างเรียบง่ายหนึ่งหลัง
ข้างจวนตระกูลโจว เลี้ยงเปิดไว้นอกเรือน ภายในมีสองห้องไว้
สำหรับเก็บไข่เค็มและไข่ลายสนโดยเฉพาะ โดยมีคุณหนูสี่เป็น
'ผู้อำนวยากร' ที่แห่งนี้ และยังให้เสี่ยวเยว่สะใภ้ตระกูลหวังและ
ป้าหม่ามาดูแลและมอบค่าจ้างหนึ่งตำลึงต่อเดือนอีกด้วย

คุณหนูสี่พูดกับเสี่ยวเยว่และป้าหม่าว่า "ไข่ลายสนของ
เราต้องการรับคนงานที่คล่องแคล่วและขยันขันแข็งอีกหลายคน

เพียงแต่พี่ใหญ่บอกให้รับคนในครอบครัวจากสมาคมชานาเท่านั้น”

“เราสองคนเป็นผู้ดูแลเรื่องนี้ คุณหนูสีวางใจเถิด!”
เสี่ยวเยว่พูดเสียงดังฟังชัด “รับประกันได้ว่าเลือกคนหน่วยก้านดี
เจ้าค่ะ!”

คุณหนูสีพยักหน้า “พี่เสี่ยวเยว่เป็นธุระเรื่องนี้ น้องสีก็
สบายใจแล้วเจ้าค่ะ”

วันนั้นเองชาวนีได้แพร่สะพัดไปทั่วหมู่บ้านผิงซาน
สาวน้อยสาวใหญ่สาวแก่แม่มาต่างมาเสนอตัวทำงาน ได้ยินว่า
งานดองไข่นี้ทำงานทุกวันเพียงครึ่งวัน ได้ค่าจ้างหกร้อยเจียน
ต่อเดือน นี่คือนี่ที่ตกลงมาจากสวรรค์ไม่ใช่หรือ

สุดท้ายเสี่ยวเยว่และป้าหม่าก็พิจารณาอย่างรอบคอบ
เลือกคนซื้อสัตย์คุณธรรมสูงส่งมาห้าคน ส่วนผู้ที่ไม่ผ่านการ
คัดเลือกก็ไม่รับร้อน เพราะทราบดีว่าอาจต้องเลี้ยงเปิดทั้งอำเภอ
ภายในปีหน้า แนนอนว่าตระกูลโจรรับไขเปิดจำนวนมาก และ
ต้องมีแผนรับสมัครคนงานดองไข อีกทั้งรับสมัครแค่คนงานที่อยู่
ในสมาคมชานาเท่านั้น พวกนางยังมีโอกาสอีกแน่นอน

ตุ๋นให้กลับมาที่หมู่บ้าน คัดเลือกลูกสมุนของตงผิงที่ฉลาด ปราดเปรี้ยวสี่ห้าคนไปทำงานด้วย โดยให้เงินเดือนห้าร้อยเจียน ถึงหนึ่งตำลึง ทุกเดือนมีวันหยุดให้สองวัน ทำให้คนในหมู่บ้าน อิจฉาริษยาอันเป็นแฉะ ในที่สุดท่านอาสามของตระกูลโจวก็ แยกหน้ามาจนได้ โจวหยางบุตรชายคนโตของอาสามอายุน้อย กว่าตงผิงสองปี นับว่าเป็นคนค่อนข้างฉลาดหลักแหลม และเขาก็ได้ไปทำงานที่อำเภออันหนิงพร้อมกันด้วย

ช่วงฤดูร้อนที่อากาศร้อนระอุเช่นนี้ คนในหมู่บ้านผิงซาน กระตือรือร้นมาตลอด นอกจากยุ่งกับงานไร่แล้ว ก็ยังตื่นต้นกับการฟังเรื่องราวใหม่ๆ ของตระกูลโจวด้วยเช่นกัน

เมื่อเทียบกับชาวบ้านในหมู่บ้านผิงซานที่กำลังยุ่งกับงานแล้ว ตระกูลโจวกลับสงบเงียบมากกว่ามาก

เด็กหลายคนมีโภชนาการดีขึ้น พวกเขาโตวันโตคืน ราวกับหน่อไม้ที่แทงยอดหลังฝนตก ผ่านไปเพียงเดือนเดียว เสื้อผ้าก็ตัวเล็กสวมใส่ไม่ได้แล้ว คุณหนูรองจึงต้องทำให้ใหม่ พลังบ่นอย่างมีความสุขไม่ขาดปาก

คุณหนูสี่ไปที่ห้องเก็บไข่ทุกเช้า ตอนบ่ายก็มาช่วยพี่สาว
ทำเสื้อผ้า แม้จะยุ่งแต่ก็พึงพอใจ

คุณหนูเจ็ดยังไม่ต้องพูดถึง เปิดทุกตัวที่ไปอู่เทียนซื้อมา
จะต้องผ่านการ ‘อบรม’ จากคุณหนูเจ็ด เฉพาะเปิดที่ผ่านการ
ฝึกอบรมเท่านั้นจึงจะสามารถปล่อยเข้าไปในทุ่งนาของแต่ละ
บ้านได้ ดังนั้นสวนเล็กๆ หลังคาปลูกน้ำเต้าจึงกลายเป็น
อาณาเขตของคุณหนูเจ็ด

มีเพียงลิงสองตัวอย่างคุณหนูห้าและคุณชายหกที่วิ่งเล่น
ไปมาในช่วงฤดูร้อน ทุกคนเห็นแล้วได้แต่กลุ้มใจ

ในบ่อน้ำมีผลไม้สดคล้ายร้อนอยู่เสมอ ห้องอาบน้ำ
รูปแบบใหม่ก็คล้ายร้อนได้ทุกเมื่อ แม้ไม่มีน้ำแข็ง ทว่าแต่ละห้อง
จะมีแอ่งน้ำเย็นหลายแอ่งไว้คลายร้อน

ฤดูร้อนปีนี้ ก็จะเป็นสบายหนอย

เสิร์ฟเจียนและโจวป้อก็ยุ่งด้วยเช่นกัน น้ำเต้าลูกเล็กๆ
ค่อยๆ งอกทีละลูก โจวป้อก็ทำแม่พิมพ์หลายร้อยชิ้น

หลังจากปรึกษากันเรียบร้อยแล้ว สามารถเริ่มสวม ‘เสื้อคลุม’
ให้กับน้ำเต้าได้แล้วใช่ไหม

ทั้งคู่เป็นเพียงมือสมัครเล่นและอาศัยการคาดเดา แต่ก็รู้ว่าเรื่องนี้สำคัญมาก ดังนั้นจึงใส่กุญแจปิดประตูสวน ซึ่งโจวป้อเป็นคนติดตั้งกุญแจด้วยตัวเอง

คนในบ้านไม่ได้สนใจตรงนี้ พวกเด็กเล็กห่วนแต่ไปเที่ยวเล่นน้ำที่แม่น้ำต้าซิง จึงไม่มีผู้ใดสนใจสวนเล็ก ๆ นี้ตั้งแต่แรก

ในช่วงครึ่งเดือนที่ผ่านมา ทั้งสองคนค้นหาและทดลองวิธีที่จะแขวนแม่พิมพ์บนน้ำเต้าจิวได้อย่างไร จึงเอาแต่แช่ตัวอยู่ในสวน น้ำเต้ามีมาก แต่แม่พิมพ์มีน้อย น้ำเต้าที่เหลือ โจวป้อคิดวิธีที่ง่ายที่สุด โดยการหาแผ่นไม้แกะสลักรูปดอกไม้สวย ๆ จำนวนมาก แล้วเอาแผ่นไม้สองแผ่นนี้หนีบประกบไว้กับน้ำเต้าทุกลูก ก่อนจะพันด้วยสายเบ็ดเส้นเล็กๆ อย่างแน่นหนา

เสว้เจี้ยนดวงตาเป็นประกาย ยิ้มตาหยีและเอ่ยว่า “อันนี้ดี ๆ เจ้าคะ วิธีของคุณชายใหญ่อยอดเยี่ยมเสมอ ทั้งเรียบง่ายและสำเร็จได้ง่าย”

เมื่อพูดดังนั้น เส่ว้เจี้ยนก็เกิดแรงบันดาลใจ ใช้สายเบ็ดผูกบนน้ำเต้าให้เท่ากันในแนวตั้งตามระยะห่างที่กำหนดสามารถจินตนาการออกมาได้ เนื่องจากส่วนที่ผูกด้วยเชือกไม่ออกแล้ว ส่วนที่ไม่ผูกด้วยเชือกก็จะยกขึ้นเรื่อย ๆ จึงสามารถทำน้ำเต้าทรงสามเหลี่ยม สี่เหลี่ยมและทรงกลมอื่นๆ เพื่อประดับตกแต่งให้ออกมาสวยงามหลากหลายรูปแบบได้

น้ำเต้ารูปทรงต่างๆ มีต้นกำเนิดในสมัยราชวงศ์หมิงและเจริญรุ่งเรืองในสมัยราชวงศ์ชิง แน่นอนว่าเส่ว้เจี้ยนไม่รู้เรื่องนี้ โชคดีที่ที่นี้เป็นประวัติศาสตร์ในจินตนาการ ไม่งั้นนั้นจะต้องเขียนประวัติศาสตร์ใหม่เหมือนนักเดินทางทะลุมิติคนอื่นๆ

ยิ่งพวกเขาสองคนยุ่งมากเท่าใด พวกเขาก็มีพลังมากขึ้นเท่านั้น และมีแรงบันดาลใจพรั่งพรูออกมา เส่ว้เจี้ยนจะจดแรงบันดาลใจเหล่านี้ทุกวัน เพื่อบันทึกไว้สำหรับใช้ในปี่หน้า

ปี่หน้า ไม่รู้ปี่หน้าจะเป็นเช่นไร ในใจเส่ว้เจี้ยนเต็มไปด้วยความหวัง นางรู้ว่าปี่หน้าต้องดีกว่าแน่นอน!

บทที่ 42 ลูกแพะนำโชค

เกิดเสียงเอะอะโวยวายภายในลานบ้าน โจวป้อและเส่วเจี้ยน
เพิ่งออกมาจากสวน ก็เห็นว่ามีลูกแพะตัวหนึ่งอยู่ในลานบ้าน ซึ่ง
เด็ก ๆ กำลังล้อมมันไว้ ขณะที่เออร์हुกำลังพูดบางอย่างกับ
คุณหนูรอง

แม่นมโจวกับแม่นมตู่วิ่งเข้าๆ ออกๆ ตอนวิ่งผ่านก็เพียง
แค่ส่ายหน้าและยิ้มให้

เส่วเจี้ยนวิ่งเข้าไป อุทานว่า “นี่คืออะไร”

โจวป้อตามมาทีหลังอย่างไม่รีบร้อน กล่าวเสียงเรียบนิ่ง
“ระวังอากาศร้อน” เมื่อโจวป้อเห็นเด็ก ๆ ล้อมวงในลานบ้าน ก็
อดขมวดคิ้วไม่ได้

ครั้นเห็นพี่ใหญ่ออกมา คุณหนูรองปรี่เข้าไปหา ชี้ไปที่
ลูกแพะพร้อมกับยิ้มกล่าว “พี่ดูเจ้าแพะน้อยนี้สิเจ้าคะ จางสี่เป็น
คนล่ามาได้เจ้าคะ”

“พ่อเป็นเสื่อลูกยอมไม่เป็นสุนัข¹” โจวป้อพยักหน้าพูดเพียงประโยคนี้ เส่ว้เจี้ยนแอบเบ้าปาก ทั้งประหลาดใจและเศร้าใจ เขาดูเหมือนภูเขาน้ำแข็งต่อหน้าคนอื่น แต่ตัวนางเองกลับโศคร้าย ทะลุมิติมาเพื่อให้เขารั้งแก

เออร์หูที่สวมชุดสั้นสีดำถูกรายล้อมไปด้วยเด็ก ๆ เมื่อเห็นโจวป้อมาแล้วจึงตามเข้ามา

หลังจากทักทายอย่างนอบน้อม ถอนหายใจและเอ่ยว่า “การระคุณชายใหญ่! คุณชายใหญ่คูสิ เขาเป็นชายชาตรีผู้กล้าหาญจริง ๆ ลุงจางเป็นมือวางอันดับหนึ่งในการล่าสัตว์ของหมู่บ้านผิงซาน จางลี่อายุยังน้อย ก็มีฝีมือขนาดนี้แล้วขอรับ” พูดชื่นชมผู้อื่นแต่ลืมคำนึงถึงตัวเอง ตนเองอายุมากกว่าจางลี่แค่ปีเดียว ตอนนี้ได้ขึ้นมาเป็นผู้ช่วยผู้จัดการร้านเงินเว่ยไจแล้ว!

ไม่ต้องพูดถึงว่าเขาตอนนี้ดูเหมือนเป็นผู้จัดการร้านเงินเว่ยไจแล้ว ทั้งยังเผยให้เห็นความสามารถที่หาตัวจับยากอีก

¹ สำนวน หมายถึง ถ้าพอยอดเยี่ยมมีความสามารถ ลูกก็ต้องยอดเยี่ยมมีความสามารถ

“ผู้นี้คงเป็นผู้ช่วยผู้จัดการร้านเงินเว่ยไจ้กระมัง”
เส่วเจี้ยนพูดอย่างจริงจัง “คุณชายใหญ่เคยบอกกับเส่วเจี้ยนว่า
ผู้ที่จะมาเป็นผู้จัดการและผู้ช่วยผู้จัดการร้านเงินเว่ยไจ้ได้ต้อง
เป็นคนมีความรู้ความสามารถเป็นเลิศ วันนี้ได้เห็นแล้ว ไม่เลว
จริงๆ ด้วย!”

เอ๋อร์หู่หน้าแดงเล็กน้อย พูดเสริมอย่างอดไม่ได้ “สงสัย
แม่นางผู้นี้คงจะเป็นแม่นางเส่วเจี้ยนที่อยู่เคียงข้างคุณชายใหญ่
ใช่หรือไม่ รูปร่างเพรียวระหง แต่เหตุใดจึงดูครึ่งโง่ครึ่งที่มก้นเล่า
คนเช่นนี้จะปรนนิบัติรับใช้ข้างกายคุณชายใหญ่ได้อย่างไร
คุณหนูรองคงต้องลำบากคัดสรรผู้ที่มีความสามารถมากกว่านี้
ให้คุณชายใหญ่แล้วขอรับ!”

ผู้จัดการร้านในอำเภอมีระดับความสามารถสูงขึ้นจริงๆ
ด้วย เมื่อก่อนเส่วเจี้ยนทำได้แค่พึ่งความสามารถของคุณชาย
ใหญ่เหมือนจิ้งจอกแอบอ้างบาร์มีเสือ อันที่จริงระดับความ
สามารถก็มีขีดจำกัด ตอนนี้นางโกธรจนเอามือข้างหนึ่งกุม
หน้าอกและมืออีกข้างเท้าเอว แล้วพูดลั่นพันทัน “เอ๋อร์หู่เจ้า
สมควรตาย เจ้าคอยดู เจ้าคอยดู...” ให้คอยดูอะไรก็ยังคงคิด
ไม่ออก จากนั้นหันไปฟ้องโจวป้อ “คุณชายใหญ่ ท่านดูสิ...”

โจวป้อหมุนตัวเดินไปทางนอกลานบ้านอย่างไม่รีบร้อน ตั้งแต่สองคนนี้เริ่มทะเลาะกันแล้ว ตอนนี้ไต้ยิ่นเส่ว้เจี้ยนเรียกชื่อเขาแว่ว ๆ เขาจึงแค้นยืมมูมปาก ระดับความสามารถของปาวผู้นี้ไม่เคยพัฒนาเลย!

คุณหนูรองดำพวกเขาทั้งสอง “เจียบสักพักจะตายหรือหากวันใดฟ้าใหญ่รำคาญ ไล่ออกให้หมดคงจะดี!”

เส่ว้เจี้ยนหัวเราะเบา ๆ “ตอนนี้มีคนโดนไล่ไปอยู่ที่อำเภออันหนิงแล้วมิใช่หรือ”

เอ๋อร์หู่ก็หัวเราะ กระซิบบว่า “รอวันใดเจ้าโดนไล่ออกไม่แน่อาจชมซานมาขอร้องข้าก็ได้”

ไม่เบื่อไม่เมาทั้งสองคู่ของตระกูลโจว ไม่ว่าจะเป็นคุณหนูห้ำกับคุณชายหกหรือเส่ว้เจี้ยนกับเอ๋อร์หู่ ล้วนทำให้คุณหนูรองปวดเศียรเวียนเกล้าทั้งสิ้น นางบ่นไม่หยุด “โฉนผีเจาะปากกลับชาติมาเกิดถึงเพียงนี้” เส่ว้เจี้ยนยิ้มแฉ่ง อันที่จริงข้าคือคนรุ่นใหม่ยุคศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดกลับชาติมาเกิด!

เมื่อภูเขาน้ำแข็งเดินจากไปแล้ว ความกดดันของทุกคนจึงผ่อนคลายลง แล้วเสียงหัวเราะครื้นเครงก็กลับมาอีกครั้ง

เสว้เจี้ยนปล่อยแอร์หู่และวิ่งไปดูแพะ “คีนี่เรามาทำหม้อไฟเนื้อแพะกันเถอะ!” หลังจากเสว้เจี้ยนพูดเสียงเจื้อยแจ้วก็ได้ยินคุณหนูเจ็ดพูดเสียงเศร้า “ที่ขาหลังแพะมีเลือดออกทำอย่างไรดี?”

“...” ที่แท้คุณหนูเจ็ดนั่งยองๆ ข้างแพะ นางน้ำตาคลอด้วยความสงสาร เมื่อได้ยินเสียงเสว้เจี้ยนพูดจึงลุกขึ้นมาจ้องเสว้เจี้ยนตาเขม็ง “เจ้าพูดอะไร ลูกแพะน่าสงสารมากเพียงใด!”

เสว้เจี้ยนตกตะลึงอ้าปากค้าง แสงแดดเจิดจ้าสาดส่องลงมาในลานบ้าน แต่อารมณ์ของนางกลับมืดมนอย่างรวดเร็ว

ภาพเนื้อแพะที่กำลังลอยมาตรงหน้าถูกตบคว่ำทันที นางยิ้มเสแสร้งพยักหน้าพูดรวๆ “เสว้เจี้ยนพูดผิดไปแล้วๆ อย่าด่าป่าวเลยๆ! แต่ว่าคุณหนูเจ็ดเจ้าคะ ลูกแพะยังเล็กมาก ห่างจากแม่มันมา ทั้งยังได้รับบาดเจ็บ คงอยู่ได้อีกไม่นาน...” เสว้เจี้ยนไม่สามารถควบคุมตัวเองได้และพ่นคำที่ไม่ควรพูดออกมามากมาย

เมื่อคำพูดย้อนแย้งหลุดออกจากปาก แม้แต่แอร์หู่ที่ยืนข้างกันยังหัวเราะดังๆ อย่างอดไม่ได้ ก่อนจะตีหน้าขริมและพูดสั่งสอนว่า “เสว์เจียนเจ้าพูดเหลวไหลอะไร”

เสว์เจียนเสียใจกับสิ่งที่พูด จึงถอยหลังสองก้าวแล้วพูดกับแอร์หู่เสียงดัง “แล้วเจ้ายุงอะไรกับคำพูดของข้า!”

แอร์หู่หัวเราะเยาะ “ถึงข้าไม่ยุ่งกับเจ้า ก็มีคนอื่นยุ่งกับเจ้าอยู่ดี!”

เสว์เจียนเถียงข้างๆ คุง “ข้าก็แค่พูดความจริง” จากนั้นก็ถลึงตามอง “เจ้าไม่ชอบกินหม้อไฟพะเนื่อพะหรืออย่างไร”

“ข้าเป็นคนใจดีมีเมตตา” แอร์หู่ผู้ใจดีถอนหายใจอย่างอดไม่ได้

“เจ้าเป็นแค่คนหน้าซื่อใจคด!” เสว์เจียนเริ่มใส่อารมณ์กับแอร์หู่อีกครั้ง “ความเสแสร้งของเจ้า หลอกได้แค่คุณหนูเจ็ดเท่านั้น!”

“ข้าว่าเจ้ามีเจตนาร้ายแอบแฝงมากกว่า!” คุณหนูเจ็ดได้ยืนเช่นนั้นก็โกรธขึ้นมาอีกครั้ง หมุนตัววิ่งกลับไปหลังเรือน

แต่เพียงไม่นานก็วิ่งหอบกระเป๋ายาใบเล็ก ๆ กลับมา “ข้าไม่เชื่อว่าจะรักษามันไม่ได้!”

เสว้เจียนตกตะลึง นางลื้มแล้วว่านี่คือลูกศิษย์ตัวน้อยของสวี่ฉงอัน การช่วยรักษาลูกแพะนั้นเป็นเรื่องง่ายที่ทำได้ในพริบตาหรือ นางยื่นมือไปปิดกั้นแววตาราวกับแสงสว่างแห่งแม่พระบนใบหน้าคุณหนูเจ็ด รู้สึกว่าตัวเองเหมือนนางมารร้ายที่ปรากฏร่างจริงตอนส่องกระจกก็ไม่ปาน จึงอดยั้มเยาะตนเองไม่ได้ และรีบพูดทันทีว่า “คุณหนูเจ็ดเก่งที่สุดเลย ท่านต้องรักษาลูกแพะนำโชคตัวนี้ได้อย่างแน่นอน ให้เสว้เจียนช่วยหรือไม่เจ้าคะ”

ท่าทางกระตือรือร้นทำให้คุณหนูเจ็ดกลอกตา เสว้เจียนพูดเสียงดัง “เสว้เจียนจะยอมสละเลือดเนื้อ บุກป่าฝาดง บุคน้ำลุยไฟเพื่อคุณหนูเจ็ดและลูกแพะของคุณหนูเจ็ดเจ้าค่ะ!” ขณะที่เออร์หู่กำลังตกตะลึงอ้าปากค้าง คุณหนูรองก็ดุด่าว่ากล่าวอีกครั้ง “เสว้เจียนคนขี้โม้ ข้าเองก็ไม่ยุ่งกับเจ้าแล้ว พี่ใหญ่กลับมาเมื่อใด ข้าจะฟ้อง ระวังเนื้อหนังของเจ้าไว้ให้ดี!”

คุณหนูเจ็ดหันมามองเสว้เจี้ยนหัวจรดเท้า แล้วพูดต่อจากพี่สาวว่า “พี่รอง อย่าฟ้องพี่ใหญ่เลยเจ้าคะ พี่ใหญ่ต่อยทีเดียว กุ้งแห้งอย่างเสว้เจี้ยนก็ปลิวแล้ว”

เมื่อถูกหลายคนกล่าวหา เสว้เจี้ยนจึงได้แต่นิ่งเงิบ ชื่นพูดไปก็ผิดอยู่ดี

หลังจากด่าแล้ว คุณหนูรองก็พูดกับคุณหนูเจ็ดอย่างอ่อนโยนว่า “เต๋อเอ๋อร์ของพวกเราใจดีจริงๆ!”

เอ๋อร์หู่รีบประจบอย่างมีไหวพริบ “ถูกต้องๆ คุณหนูเจ็ดของพวกเราใจดีมาโดยตลอด! เอาใจใส่อย่างทั่วถึง ไม่ว่าจะทำอะไร สุนัขและแมว”

คำว่าเอาใจใส่อย่างทั่วถึงก็มา สงสัยความรู้ของเอ๋อร์หู่ก็คงเพิ่มขึ้นด้วย คุณหนูรองยิ้มกล่าวว่า “ยังไม่รีบช่วยเต๋อเอ๋อร์ทำแม่พิมพ์ปูนอีก!”

เมื่อได้ยินดังนั้น เอ๋อร์หู่ก็ตอบรับและนั่งลงช่วยเหลือทันที

เสิร์ฟเจียนได้แต่ถอนหายใจออกมาและเสียดายลากปาก
อย่างเนื้อแพะที่ถูกแย่งไป นางมองคุณหนูเจ็ดเร่รืบทายาให้
ลูกแพะ และคิดว่านอกจากจะเป็นหัวหน้าแก๊งลูกเปิดแล้ว
คุณหนูเจ็ดอาจจะได้เป็นคนเลี้ยงแพะด้วย จริงสิ เมื่อครูเออร์หู่
พูดว่าอะไรนะ เป็ด แพะ แมวและสุนัข ที่แท้ ซ้ำอยู่ในระดับนี้
อย่างนั้นหรือ

ยิ่งคิดยิ่งหมดแรง นางโบกมืออย่างช่วยไม่ได้ รวากับ
พยายามกำจัดความคิดแปลกๆ ของตัวเอง และแอบพูดว่า
“ลูกแพะตัวนี้ ยังถือว่าโชคดียิ่งจริงๆ!”

เมื่อเห็นความเงอะงะของเออร์หู่แล้ว นางก็เบียดเขา
ออกไป แล้วช่วยคุณหนูเจ็ดพันแผลให้ลูกแพะด้วยตนเอง

พวกคุณชายแปดที่ทนไม่ไหวก็เข้ามาร่ายล้อมเออร์หู่
แล้วฟังเขาพูดเรื่องจางลีล่าแพะ

มีบางวันที่เออร์หู่ไม่อยู่บ้าน โอกาสกลับบ้านก็หายาก
กลับถูกเด็ก ๆ พวกนี้มองตาใส เขาจึงพอใจอย่างยิ่ง มองซ้าย
มองขวาก่อน แล้วสร้างกระแอมไอสองสามครั้ง “อันที่จริงเรื่องนี้
อันตรายมาก ๆ ...” จากนั้นเขาก็เล่าเรื่องราวเป็นตุเป็นตะ

ที่แท้งจาลี้กัลล้าหาญเฉกเช่นบิดาของเขานี้เอง ถึงแม้เขาจะอาศัยอยู่บนบ้านต้นไม้ รอบกายมีเพียงยาผงป้องกันงูของสวีนจัน แต่ก็ยังวางกับดักไว้เต็มทั้งหน้าบ้านต้นไม้และหลังกระท่อม

“...เรื่องราวก็เป็นเช่นนี้ เช้าวันนี้ไปดู ก็เห็นว่ามีแพะตัวใหญ่ติดในกับดัก” ครึ่งชั่วยามต่อมา เออร์हु่พูดจนคอแห้ง เด็กๆ ฟังแล้วตื่นเต้นเร้าใจและพึงพอใจ ซึ่งน่าสนใจว่าการเลี้ยงเป็ดในนาข้าวหรือเพาะเห็ดในถ้ำที่บ้านมาก

เส่ว้เจียนแอบหัวเราะ อากาศร้อนขนาดนี้ คนกลุ่มนี้ ยืนในลานบ้านฟังเรื่องราวธรรมดาอย่างวางกับดักแพะโดยไม่กลัวร้อน แต่เรื่องห่วยๆ นี้ก็ทำให้เจ้าเด็กเออร์हु่เล่าเรื่องราวได้เป็นปีเป็นขลุ่ย ทั้งยังน่าตื่นเต้นเร้าใจ เออร์हु่ผู้นี้ก็มีความสามารถ ดังนั้นนางจึงอยากสัมภาษณ์สักหน่อย “ขอถามผู้จัดการเออร์हु่หน่อย ตอนนั้นเจ้าอยู่ในเหตุการณ์หรือไม่ แล้วขอถามหน่อย ตอนนั้นเจ้ารับบทเป็นจาลี้หรือว่าแพะ”

เด็กๆ ทุกคนต่างยิ้มแย้มมีความสุข เรื่องนี้แตกต่างจากนิทานเทพนิยายที่เส่ว้เจียนเล่าให้ฟังประจำ เพราะนี่คือเรื่องราวชีวิตจริงที่เกิดขึ้นใกล้ตัว ทั้งน่าหลงใหลชวนติดตาม! คุณชาย

เก้าเบิกดวงเนตรกลมโตกว้าง ขมวดคิ้วครุ่นคิดแล้วถามว่า “แล้วเจ้าลูกแพะเล่า ที่พูดว่ามีแค่แพะตัวใหญ่มีไชหรือ”

เสว์เจียนหลุดขำพรีด แล้วอธิบายแทนเออร์หู่ “ลูกแพะนี้ได้มาจากจับหนึ่งแถมหนึ่งเจ้าคะ”

เด็ก ๆ หันมองเออร์หู่พร้อมกัน เออร์หู่จึงสั่งเสว์เจียนอย่างคับแค้นใจ จากนั้นก็เกาหัวแกรก ๆ และพูดกลั้วหัวเราะ “ก็คงใช่กระมัง! เจอตอนเอาแพะตัวใหญ่ขึ้นมาจากกับดัก ใต้ร่างของมันยังมีลูกแพะอีกตัว คิดแล้วลูกแพะน่าจะตกลงไปในกับดักโดยไม่ทันระวัง แพะตัวใหญ่จึงกระโดดลงไปช่วย”

เสว์เจียนเบิกตาโต เรื่องราวของวีรบุรุษที่ต้องต่อสู้กับสัตว์ป่ากลายเป็นเทพนิยายแสนหวานอีกแล้วหรือ นี่เป็นเรื่องราวบ้านอะไรกัน

คุณหนูเจ็ดน้ำตาร่วงเผาะ ๆ อย่างที่คิด จนทุกคนไม่กล้าส่งเสียง คุณหนูสิบก็โถมตัวเข้าอ้อมกอดของคุณหนูเจ็ดและร้องไห้แง “พี่เจ็ด ขาดต้องการท่านแม่ ขาดต้องการหนู!”

“เออร์हुโมไม่ไปเรื่อย พวกเจ้าก็เชื่อหรือ” คุณหนูรองยังคงไม่ไปไหน ตอนแรกก็หัวเราะดี ๆ อยู่ ตอนนีกลายเป็นเช่นนี้แล้ว จึงพูดอย่างไม่พอใจ “ยังไม่รีบไปทำงานทำการกันอีกหรือ”

ในชั่วพริบตา ไอดอลอย่างเออร์हुก็ตกอับเหมือนหนูวิ่งเพ่นพ่านบนถนน² วังร้องไห้เสียใจออกจากลานบ้านไป ที่แท้ ไอดอลก็มีปัญหายุ่งยากของไอดอลเช่นกัน!

เพื่อเป็นการไว้อาลัยแด่เออร์हुสามวินาที เส่วเจี้ยนนั่งลงเช็ดน้ำตาให้คุณหนูเจ็ด โอบไหล่นางแล้วปลอบโยน “คุณหนูเจ็ด ชวนคุณหนูสิบมาเลี้ยงลูกแพะด้วยกันดีหรือไม่เจ้าคะ”

“เลี้ยงได้จริง ๆ หรือ” เส่วเจี้ยนหันมองหน้าคุณหนูรอง คุณหนูรองก็พยักหน้าทั้งน้ำตา ปลอบให้เด็ก ๆ เหล่านี้ทำนางรู้สึกเศร้าใจ

นางต้องหารีอกับพี่ใหญ่แล้ว ฐานะครอบครัวดีขึ้นอีกหน่อยคงต้องจ้างคนรับใช้ และซื้อทาสเด็กสักสองสามคนมาติดตามรับใช้พวกคุณหนูเจ็ด ตอนนี้ในบ้านมีเรื่องราวมากขึ้น

² สำนวน หมายถึง เป็นที่น่ารังเกียจ คนที่น่าสมเพชเวทนา

เรื่อย ๆ หวังพึ่งแค่แม่นมโจวกับแม่นมตู้เพียงสองคนก็คงยุ่ง
จนไม่ไหว

ขออย่า

บทที่ 43 ลูกสุนัข

ใกล้เที่ยงวัน ดวงอาทิตย์เริ่มร้อนแรงขึ้นเรื่อย ๆ โจวป๋อกลับเข้ามาในลานบ้านตั้งแต่ตอนที่เออร์หู่กำลังเล่าเรื่อง

ห้องของคนเฝ้าประตูจวนตระกูลโจวไม่ใหญ่มาก เป็นห้องเล็กๆ ให้คนเฝ้าประตูไว้สำหรับกินข้าวพักผ่อน และมีเพียงเตียงไม้หลังเดียวกับเก้าอี้พนักพิงตัวเล็ก ตอนนีเปิดหน้าต่างกว้าง มีไอบรรจุดน้ำบาดาลจนเต็มวางอยู่ทั้งสี่มุม เมื่อลมพัดเข้ามาทำให้เย็นสบายเล็กน้อย

ปกติโจวหม่านช่างมักจะพักผ่อนอยู่ที่นี่

“คุณชายใหญ่กำลังจะไปที่ไหนหรือขอรับ” เมื่อเดินมาถึงหน้าประตูใหญ่ก็บังเอิญเจอตำหู่พอดี

ขณะที่คิดจะตามหาตำหู่ก็บังเอิญเจอเข้าพอดี โจวป๋อจึงหยุดฝีเท้า

“ต้าหู่ เจ้าไปถามหน่อยสิว่าในหมู่บ้านมีลูกสุนัขเหมาะๆ หรือไม่” โจวป๋อส่งอย่างไม่เป็นทางการ

“มีที่เหมาะสมควรก็ครอบครัวยอมรับ” ต้าหู่ครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง “ฟังออกลูกเมื่อต้นฤดูใบไม้ผลิ ถ้าไม่ได้ขายออกไป ตอนนี้ฉันมานำกำลังเหมาะสมมารับ”

ต้าหู่แอบขบคิด ในบรรดาเพื่อนบ้านที่สนิทด้วย มีเพียงบ้านจางต้าซานที่เลี้ยงสุนัข แต่จางต้าซานมีแต่หมาตัวโต ลูกสุนัขขายไปตั้งแต่หย่านมแล้ว ยังมีอีกหลายครอบครัวที่ยังไม่ได้ขายไป เขาต้องไปถามดูสักหน่อย

“ดี!” โจวป๋อผู้ระมัดระวังคำพูดอยู่เสมอพยักหน้าเล็กน้อย

ต้าหู่ตอบรับหนึ่งคำ หันกายไปถอดเสื้อคลุมผืนลมเล็กน้อย วันนี้อากาศร้อนจริงๆ

บุรุษในชนบทไม่นิยมถอดเสื้อทำงาน ไม่เช่นนั้นผิวหนังคงโดนแดดเผาไหม้เป็นชั้นๆ แต่เมื่อกลับมาที่บ้าน ชายฉกรรจ์ล้วนถอดเสื้อและพับกางเกงกันเป็นปกติ ทว่าในตระกูลโจว มีกฎระเบียบเข้มงวด และมีสตรีมากมาย แม้กระทั่งโจวต้าหู่ก็ยังต้องสวมเสื้อผ้ามิดชิด

ขณะกำลังจะเดินจากไป โจวป๋อก็เรียกเขาเอาไว้
“พามาที่บ้านไปช่วยเลือกด้วยก็ดี”

“ขอรับ!” ต้าหู่ตอบส่งๆ ให้เรียกท่านอาจารย์ไปด้วยหรือ
แน่นอนว่าต้องเลือกสุนัขที่สามารถล่าสัตว์ได้

ทุกวันนี้คุณชายใหญ่เปรียบเสมือนเทพเจ้าประจำ
หมู่บ้านผิงซาน อย่างว่าแต่ลูกหมาหนึ่งตัวเลย ต่อให้ต้องการ
เสือดาว ก็สามารถหามาให้ได้!

คุณชายสามก็มีความสามารถ เขาเป็นถึงอาจารย์ของ
เด็กๆ ทั้งหมู่บ้านเขี้ยวนะ ชาวบ้านคนใดที่พบหน้า ก็ต้องปฏิบัติ
ต่อเขาอย่างพินอบพิเทา

เสว้เจี้ยนยังไม่ต้องพูดถึง บ่าวผู้นั้นก็ไม่ว่าเหตุใดมักถูก
กล่าวหาว่าเป็นเซียนจึงจ่อลงมาจู่ติ นางรูปโฉมสะคราญ
ที่แม้แต่คนคุ้นเคยเช่นเขายังอดเหลือบมองบ่อยๆ ไม่ได้ แต่ทว่า
นางเป็นคนจริงๆ หาได้เป็นเทพเซียนอันใดไม่ นาง...

ต้าหู่เหม่อลอยอย่างควบคุมไม่ได้

“ไปเอาเงินที่น้องรองจำนวนหนึ่ง” โจวป๋อส่งอีกครั้ง

ตำหู่เหลือบมองโจวป้อ พุดเสียงเบาด้วยใบหน้าแดงกำ
“ก็แค่สุนัขโตอายุสามสี่เดือนแล้วในหมู่บ้านชนบท ผู้ใดกล้าเรียก
เก็บเงินกันขอรับ”

เขาต้องไม่ปล่อยให้โดนชาวบ้านคนอื่นดูถูกเอา

โจวป้อยิ้มและพุดว่า “ข้าคงคิดมากไป” เขาพุดต่ออีกว่า
“เช่นนั้นเจ้าไปหาน้องรองหนอย เอาเห็ดหรือเนื้อหมูหรืออะไรให้
ไปก็ได้ ถือเป็นน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ”

“ได้ขอรับ” ตำหู่รับปากอย่างอารมณ์ดี จากนั้นก็เดินเข้าไปในเรือน

เมื่อครู่เขาเจอเอ๋อร์หู่แล้ว และทราบเรื่องที่จางลี่วาง
กับดักจับแพะได้ คิดมากคิดไป คุณชายใหญ่คงมีความคิดออกไป
ล่าสัตว์กระมัง

หลังจากจางตำซ่านได้ยินที่ตำหู่พุดก็ครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง
ก่อนจะเอ่ยว่า “หลายบ้านในหมู่บ้านพอมีสุนัขที่หน่วยก้านดีอยู่
ทั่วถ้าสุนัขล่าสัตว์ แนนอนว่าของบ้านข้าเหมาะสมที่สุด แต่ว่า”
เขาเกาหัวอย่างเกรงใจ “ก่อนหน้านี้บ้านข้าเพิ่งขายลูกสุนัขไป

แต่ไต่ยินมาว่าตระกูลหลัวก็มีสุนัขหน่วยก้านดี เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะ
อยู่บ้านหรือไม่”

บ้านของหลัวจื่อเจียงเลี้ยงผึ้ง จึงสร้างบ้านไม้ชั่วคราว
บนเนินเขาและเลี้ยงสุนัขตัวใหญ่หลายตัว

อันที่จริงหลัวจื่อเจียงเป็นคนพุดง่าย มีนิสัยซื่อสัตย์ เมื่อ
แต่งงานเข้ามาในหมู่บ้าน ก็รับช่วงต่อรังผึ้งจากพ่อตา รู้จักแค่
กัมหนากัมตาทำมาหากินเท่านั้น ส่วนภรรยาก็เป็นคนไม่มีปาก
ไม่มีเสียง เพราะภรรยาแซ่หวังกับหวังโกวโค่วเป็นญาติห่างๆ
กัน ดังนั้นจึงมักไปมาหาสู่กับตระกูลหวัง

แต่ผู้ใดจะคาดคิด หวังโกวโค่วเป็นคนซื่อสัตย์จริงใจ แต่
ภรรยาแซ่หวังของเขาชอบนินทาว่าร้าย ชอบหาเรื่องชาวบ้าน
ไปทั่ว ไม่มีผู้ใดไม่รังเกียจและไม่มีผู้ใดไม่กลัว ฉะนั้นแม้แต่
หลัวจื่อเจียงก็โดนชาวบ้านดูถูก

จางต้าซานเป็นนักล่ามือทองในหมู่บ้าน เขามักขึ้นลง
ภูเขา บางครั้งก็ผ่านบ้านไม้ของหลัวจื่อเจียง เขาเข้าใจดีว่า
สำหรับครอบครัวหลัวจื่อเจียงการเลี้ยงผึ้งไม่ใช่เรื่องง่าย เขามี
บุตรสาวเพียงคนเดียว และมีนิสัยอ่อนโยนจนคนเกลียดไม่ลง

หลัวจื่อเจียงยังชื่นชมเขาที่เป็นคนมีชื่อเสียงในหมู่บ้านและเป็น
คนตรงไปตรงมา ดังนั้นพวกเขาสองคนจึงหักทลายกันบ้างตาม
ประสา จางต้าซานยังช่วยเขาสร้างกับดักนับไม่ถ้วนรอบบ้านไม้
เพื่อป้องกันไม่ให้สัตว์ป่าเข้ามาโจมตี เมื่อได้พูดคุยกับจาง-
ต้าซาน หลัวจื่อเจียงรู้สึกว่กระดูกสันหลังของเขาซึ่งหักงอมา
ครึ่งชีวิตของเขาถูกยืดให้ตรงแล้ว

จากนั้นทั้งสองก็เดินไปที่บ้านหลัวจื่อเจียงโดยไม่ลังเลอีก
ต่อไป

หลัวจื่อเจียงเพิ่งกลับมาจากภูเขาพอดี กำลังเก็บฝู้งอยู่ใน
บ้าน เมื่อเห็นทั้งสองเข้ามา ก็ยิ้มแย้มหักทลายแล้วใช้หลัว-
หลิงหลิงไปชงน้ำฝู้งมาให้

หลัวหลิงหลิงสวมเสื้อผ้าสำหรับฤดูร้อนผ้าหยาบ ๆ
สีเหลืองอ่อนดูเก่าๆ แม้ว่ารูปร่างหน้าตาจะดูธรรมดาบ้านๆ แต่
ข้อดีก็คือสูงโปร่งผอมเพรียวและมีนิสัยอ่อนโยน ทว่าเนื่องจาก
ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา จึงทำให้ปกติเป็นคนไม่ชอบ
พูดจา และไม่มีสหายหรือเพื่อนที่สนิทด้วย

หลังจากเข้าไปในบ้าน นางก็ยกน้ำผึ้งมาให้จางต้าซาน ขณะล้งเลว่จะยกให้ต้าหูหรือไม่ จางต้าซานก็รับน้ำผึ้งมาแล้วกล่าวว่า “หลิงจื่อ อย่าเอาแต่ตามท่านพ่อของเจ้าขึ้นเขาเลย อยู่บ้านเสียบ้าง” เขาสายหน้าพูดว่า “เด็กสาวรุ่นราวคราวเดียวกับเจ้า ควรเป็นวัยที่ได้รวมตัวกันเที่ยวเล่นสนุกสนาน ข้ามักไปพูดคุยกับน้องชิวของเจ้า นางแก่นช่นยิ่งนัก หากได้อยู่ด้วยกันกับเจ้า คิดว่าคงเรียบร้อยอ่อนโยนลงมาบ้าง”

หลัวหลิงหลิงอิงไปชั่วขณะ หน้าแดงเรื่อ มองตาหลัวจื่อเฉิงและพูดว่า “แต่ท่านแม่ข้าบอกเกรงว่า...”

เมื่อจางต้าซานได้ยินเช่นนั้นก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย พูดเสียงราบเรียบ “น้องเฉิงจื่อ อย่าหาว่าข้าเป็นพี่สอนน้องเลย ครอบครัวของเจ้าไม่สนิทกับครอบครัวใดเลย แม้แต่ลูกก็ยังไร้สหาย เราอยู่หมู่บ้านเดียวกัน ออกไปเดินเล่น มีคนทำร้ายหลิงจื่อด้วยหรือ อย่าไปฟังคำพูดของพวกยายแก่ปากหอยปากปูเลย!”

ขณะพูดก็กวาดสายตามองในบ้านอย่างเย็นชา หลัวจื่อเฉิงตกใจสายตาของเขา จึงเกิดความกริ่งเกรง และรีบปากเสียงแผ่วเบา “พี่ใหญ่จางพูดถูกต้อง ข้า ข้าจะจำไว้”

จางต้าซานพูดเสียงเย็นชา “เจ้ารู้จักดี”

หลัวจื่อเฉิงรู้สึกละอายใจที่ถูกสั่งสอนแต่ก็เลื่อมใสยิ่งนัก จึงพยักหน้ารับปาก เมื่อเห็นว่าบุตรสาวที่รักยังคงยืนอยู่ตรงหน้า ก็รีบเอ่ยว่า “ยังไม่รีบไปหาน้องชิวเพื่อทำงานเย็บปักถักร้อยอีก หรือ”

หลัวหลิงหลิงพยักหน้าเจี๊ยบๆ เข้าไปบอกมารดาแซ่หวัง ในบ้าน ก่อนจะออกไปหาจางชิว

“พี่จางต้ามาหาข้า...มีธุระอันใดหรือ” หลัวจื่อเฉิงทราบดีว่าตนเองไม่ได้สนิทสนมกับตระกูลโจว ตอนแรกคิดในใจว่าต้าหู่มาซื้อน้ำผึ้งให้ตระกูลโจวด้วยซ้ำ

แต่ปกติต้าหู่มักจะมาผู้เดียว การที่จางต้าซานมาพร้อมกับเขา ต้องมีเรื่องอะไรเป็นแน่ ระยะนี้ตระกูลโจวทำไข่ลายสนออกมาขาย เขาก็ไม่กล้าฟังความจากหงซือ และไม่ยากพุดถึงตระกูลโจวเท่าไร

ถึงกระนั้นทั้งสองล่วงรู้ความคิดของเขาเสียที่ไหน คราวนี้จางต้าซานจึงพูดไปตามตรง “น้องเฉิงจื่อ ได้ยินว่าเจ้าดำออกลูกหนึ่งคอก ขายให้พวกเราสักตัวได้หรือไม่!”

ใบหน้าของหลัวจื่อเจียงขึ้นสีแดง คนเลี้ยงสุนัขในหมู่บ้านมีไม่มาก ส่วนใหญ่ออกลูกแล้วจะนำไปขายที่ตลาด ทว่าจางต้าซานเป็นชาวบ้านเพียงคนเดียวที่ไม่เคยดูถูกเขา และยอมสนทนากับเขา แล้วจะเอาเงินเขาได้อย่างไร จึงพูดด้วยความตกใจว่า “แค่ลูกสุนัขตัวเดียว พี่จางต้าเอาไปได้เลยขอรับ”

จางต้าซานยังไม่ทันเอ่ยอะไร ต้าหู่ซึ่งพูดก่อนว่า “ท่านอาหลัว คุณชายของพวกข้าต้องการสุนัข แต่ก็รู้ว่าท่านไม่มีทางรับเงิน เช่นนั้นก็ขอรับไว้แล้ว แต่ว่าได้โปรดรับเห็ดและไข่มดองที่บ้านข้าทำเองไปชิมเถิดขอรับ”

นี่คือเห็ดกับไข่มดองของตระกูลโจวที่ลือไปทั่วหมู่บ้าน ผิงซานเชียวนะ เขาตกตะลึงไปชั่วขณะ

ขณะที่ต้าหู่พูดอยู่นั้น ก็ได้เปิดผ้าคลุมตะกร้าสองใบที่ตนเองนำมา ตะกร้าหนึ่งคือเห็ดดอกใหญ่สดๆ อวบสวย อีกตะกร้าคือไข่มดองที่ชาวบ้านแอบเล้าลือกัน จากนั้นก็อธิบายวิธีการกินไข่มดองง่ายๆ

หลัวจื่อเจียงมองตะกร้าทั้งสองใบ ก็ตกตะลึงอ้าปากค้างอย่างอดไม่ได้ เขาเลี้ยงผึ้งบนภูเขาตลอดทั้งปี แนนอนเขารู้ว่า

เห็ดจะมีมากเฉพาะฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วง ฤดูร้อนและฤดูหนาวแทบไม่เห็น นี่ตระกูลโจว ตระกูลโจว...

เมื่อเห็นท่าทางเรียบนิ่งของจางต้าซาน จู่ๆ ก็นึกขึ้นได้ไม่ว่าจะเป็นกองกำลังป้องกันตนเองหรือสมาคมชาวนาที่ดำเนินการโดยตระกูลโจว จางต้าซานล้วนเป็นสมาชิกในนั้น ได้ยินว่าเขาก็ได้รับผลประโยชน์ด้วย จางลี่หารายได้ให้กับตระกูลจางทุกเดือน ในหมู่บ้านไม่มีใครไม่รู้

เขาพิมพ์ด้วยความเกรงใจ “จะดีหรือๆ ...”

จากนั้นก็ตะโกนเรียกให้ภรรยาแซ่หวังออกมา “นางเมียหน้าตาย แยกมาถึงบ้านแล้ว ไม่เห็นออกมาทักทายสักนิด ยังไม่รับมารับของแล้วเอาตะกร้าคืนให้หลานต้าหู่อีกหรือ”

แม่นางแซ่หวังออกมารับสิ่งของทั้งสองที่เลื่องลือในหมู่บ้านมานาน ปีศาจจึงจอกตระกูลโจว... ไม่สิ สิ่งของที่เขียนจิ้งจอกเสกออกมา นางย้ายของทั้งสองมาใส่ตะกร้าของตนเอง ตัวสั้นนั่งก ก่อนจะนำตะกร้าส่งคืนแล้วไม่กล้าออกมาอีก

สุดท้ายหลัวจื่อเฉิงก็เอาลูกสุนัขที่ดีที่สุดให้ไปสองตัว พวกเขาไม่อาจหลบเลี่ยงได้ ดังนั้นจึงต้องรับมันไว้

เมื่อกลับมาถึงตระกูลโจว จางต้าซ่านก็เอ่ยว่า “คุณชายใหญ่ หากต้องการมีสุนัขล่าสัตว์ที่ดี ยังต้องฝึกฝนมันให้เก่งๆ”

โจวป๋อยิ้มน้อยๆ “เรื่องนี้ต้องรบกวนท่านอาจางแล้ว”

จางต้าซ่าน “ถ้าคุณชายใหญ่ไม่รังเกียจ ข้าก็จะพยายามให้เต็มที่ วันนี้ก็พาเจ้าลูกสุนัขสองตัวนี้กลับบ้านก่อน ขอเวลาไม่ถึงเดือน ข้าจะทำให้คุณชายใหญ่เห็นว่าลูกสุนัขนี้เก่งกาจเพียงใด!”

โจวป๋อโบกมือ “ไม่ต้องเอากลับมาส่งคืนให้ข้าหรอก รอจางลี่กลับมาเมื่อไหร่ ก็ให้เขาพาขึ้นภูเขาไปด้วย”

“...” จางต้าซ่านมองโจวป๋อด้วยความสงสัย

โจวป๋อ “เป็นข้าที่คิดไม่รอบคอบ คิดว่าบ้านต้นไม้ทั้งสูง อยู่ในที่ห่างไกลและมีแต่กับดักเต็มไปหมด จึงไม่ควรมียันตรายใดๆ ทว่าจางลี่ยังเด็กอยู่ แม้ว่าครั้งนี้เขาจะล่าแพะสองตัวด้วยมือเปล่า ถ้ามีสัตว์ใหญ่จะทำเช่นไร ข้าต้องรู้สึกผิดกับตระกูลจาง และตระกูลหวังเป็นแน่มิใช่หรือ”

ตำหู่เห็นว่าจางต้าซานไม่เข้าใจ จึงเล่าเรื่องที่จางลี่และ
ซีผิงจับแพะได้สองตัวให้ฟัง

เมื่อจางต้าซานได้ยิน ก็หัวเราะร่วน จากนั้นพูดว่า “ลูกข้า
นี่เอง ไม่เลวๆ”

คราวนี้ฟังตระหนักได้ว่า ที่แท้ต้องการมอบลูกสุนัขสอง
ตัวนี้ให้แก่จางลี่ เขาจึงซาบซึ้งใจและถูมือตนเอง “คุณชายใหญ่
ข้า ข้าก็ไม่รู้จะพูดอะไรดี”

โจวป้อ “เอาอย่างนี้ หลังจางลี่กลับบ้าน รีบกว
นทานอาจางพาพวกเขาไปส่งขึ้นภูเขาด้วยตนเอง แล้วค่อยดูว่า
ต้องทำมาตรการป้องกันอะไรบ้าง”

จางต้าซานทราบดี นี่เป็นโอกาสที่เขาจะได้เข้าใจความ
ลับของตระกูลโจวให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น เขาซาบซึ้งใจ แม้คราวนี้ไม่ได้
รับปาก แต่แอบคิดว่าทำตามที่ตระกูลโจวบอกก็ไม่เลวจริงๆ!

บทที่ 44 คอกแพะ

ฟังผ่านพ้นต้นยามเหมา³ได้ไม่นาน เสว้เจี้ยนยืนอยู่ตรงทางเดินในสวนเล็กๆ มองดูพระอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันออก พลังคิดว่าจะใช้โอกาสที่โจวป้อกำลังฝึกมวยไปตรวจสอบน้ำเต้าเหล่านั้นดีหรือไม่ แต่พอคิดแล้วนางก็แลบลิ้นออกมาอย่างดูถูกตนเอง ตัวเองไม่รู้อะไรเลย แล้วจะตรวจสอบอย่างไรได้?

เวลานี้ย่างเข้าเดือนเจ็ดแล้ว หลังจากอากาศร้อนขึ้นมาหลายวัน ในที่สุดเมื่อคืนนี้สายฝนก็เทลงมาคลายความร้อนลง หากเป็นสมัยปัจจุบันตอนไม่มีเครื่องปรับอากาศ อากาศเย็นสบายเช่นนี้เหมาะแก่การนอนยิ่งนัก ทว่านับตั้งแต่ทะเลมิตีมา นางไม่เคยได้นอนตื่นสายเลย ยกเว้นช่วงแรกที่นางเอาแต่นอนหลับหนึ่งเดือนกว่า เพราะว่าโจวป้อชอบออกกำลังกายแต่เช้าตรู่ นางจึงต้องตื่นมาปรนนิบัติเวลานี้เช่นกัน เสว้เจี้ยนถอนหายใจ มองคนที่เคลื่อนไหวว่องไวดูจะตายด้วยความซึมเซา

³ ยามเหมา คือ ช่วงตีห้าถึงเจ็ดโมงเช้า

ถ้าหากโจวป้อเป็นโรคลมแดดขึ้นมา นางคงได้พักผ่อนกับเขา
สินะ ฤๅๆๆ สมองกลับไปแล้วหรืออย่างไร ถ้าหากโจวป้อเป็น
โรคลมแดดขึ้นมา คนที่ช่วยก็คือนางต่างหากเล่า!

“น่าเบื่อชะมัดยาด” ตัวเองควรได้พักผ่อนบนเปลญวนใน
สวนแท้ๆ เอ๊ย คุณชายใหญ่จะได้พักผ่อนต่างหาก

“แอบอู้อีกแล้ว!” โจวป้อกระซิบข้างหูนาง ทำให้นางสะดุ้ง
ตกใจ โชคดีที่โจวป้อตั้งรับไวทัน จึงใช้สองแขนโอบกอดนางไว้

“อ้อ” เสर्वเจี้ยนตกใจ ได้สติกลับมา อากาศเย็นสบาย
อย่างหาได้ยากยิ่ง นางยืนหลับไปทั้งอย่างนั้น นางถือว่าชำนาญ
ใช้หรือไม่

เมื่อเห็นนางเรียกสติกลับมาอย่างรวดเร็ว โจวป้อจึงก้ม
หน้าเอาปลายจมูกคลอเคลียปลายจมูกนาง และพูดว่า “ตื่นได้
แล้ว!”

เห็นนางเป็นเหมือนเด็กโง่ใช้หรือไม่ เสर्वเจี้ยนจ้องเขา
ด้วยความหงุดหงิด กำลังเปรียบเทียบว่าดวงเนตรผู้ใดเล็กหรือ
ใหญ่กว่ากัน

เมื่อเห็นนางจ้องตาแทบถลน โจวป้อจึงโบกมือต่อหน้า
นางแรงๆ “วิญญูณกลับเข้าร่างแล้วๆ!”

จากนั้นยื่นมือมากุมลำคอระหงของนางอย่างถือนิสาสะ
แล้วทำท่าเขย่า

เส่ว้เจี้ยนตัวสั่นและกรี๊ดร้อง “ฆ่าคน ฆ่าคน คุณชายใหญ่
กำลังฆ่าคน จะ...จูบ...จูบป่าวแล้ว!”

โจวป้อยิ้มตาหยี เจ้าเป็นคนเรียกร้องเองนะ คุณชายใหญ่
จูบป่าวรับใช้กันหรือ เช่นนั้นก็มาเถิด

ตอนที่เส่ว้เจี้ยนก็อ่อนระทวยอิงแอบอ้อมกอดของเขา
ใบหน้าขึ้นสีแดงด้วยความเขินอาย ตามเขาไปและพูดทำลาย
บรรยากาศ “รีบไปอาบน้ำสิเจ้าคะ!”

โจวป้อขอให้นางออกกำลังกายยามเช้าด้วยกันทุกวัน แม้
จะเป็นเพียงการวิ่งสบายๆ สองรอบก็เถอะ แต่เส่ว้เจี้ยนเต็มใจ
เสียที่ไหน เขาเดินสองรอบชักช้าราวกับหอยทาก นางมีงานยุ่ง
ทุกวัน มีเวลาออกไปวิ่งเสียที่ไหน หากมีเวลา ให้นางกลับไป
นอนในห้องยังจะดีเสียกว่า!

นางยื่นผ้าสะอาดให้โจวป้อเช็ดเหงื่อ แต่เขากลับไม่รับไว้ รอให้เส่วเจี้ยนเขย่งเท้าเอื้อมมือเช็ดให้ แล้วนางก็เช็ดไปพลาง บ่นไปพลางอย่างທີ່คิดไว้ไม่มีผิด “สิ่งที่เรียกว่ามือ มิได้มีไว้แค่ชกมวยกับกินข้าวนะเจ้าคะ...”

เขาจ้องมองริมฝีปากชมพูที่บวมแดงเล็กน้อยของนางอย่างไม่รู้เบื่อ แล้วเอ่ยว่า “แล้วยังใช้สั่งสอนบ่าวด้อยประสบการณ์ได้อีกด้วย!”

เส่วเจี้ยนกระโดดหนีอย่างว่องไว แสร้งทำเป็นมองซ้ายมองขวาด้วยความร้อใจ “อยู่ที่ใด บ่าวด้อยประสบการณ์ผู้นั้นอยู่ที่ใด คุณชายใหญ่มีต้องเปลืองแรง ประเดี๋ยวเส่วเจี้ยนจัดการให้เองเจ้าคะ!”

“ตม่น้ำเสร็จแล้วหรือ” เขาจ้องนางด้วยแววตาคมมีเลศนัยแล้วเปลี่ยนเรื่อง ไม่ต้องพูดถึงว่าอ่างอาบน้ำที่เส่วเจี้ยนทำให้สะดวกมากเพียงใด ฤดูร้อนเพียงขยับกายเล็กน้อยก็เหงื่อท่วมแล้ว หลังจากอาบน้ำแล้วจึงสบายตัวอย่างยิ่ง

“แน่นอนเจ้าค่ะ!” เสว้เจี้ยนรีบยิ้มประจบประแจง
โจวป๋อคิด นางต้องไม่รู้เป็นแน่ว่าท่าทางของตัวเองเหมือน
ลูกแมวตาสองสีที่เคยเก็บมาเลี้ยงที่บ้านมากเพียงใด

โจวป๋อเริ่มตรวจสอบน้ำเต้าที่ລะລຸກด้วยสีหน้าเจือรอยยิ้ม

เสว้เจี้ยนสะบัดผ้าขนหนูแล้วตามโจวป๋อที่เดินดูน้ำเต้าไป
ทั่วบริเวณ และพบว่าถ่าน้ำเต้าหลายต้นเปลี่ยนสีอย่างเห็นได้
ชัด คิดว่าคงลัมเหลวแล้ว กระทั่งได้ตกลงมาแล้วแกะพิมพ์ปูนออก
สรุปข้างในเน่าเสียแล้วอย่างที่คุณคิดไว้

เฮ้อ เหตุใดยุคปัจจุบันนางจึงไม่เลือกเรียนคณะเกษตร
กันนะ แม้ว่าเรียนภาษาอังกฤษแล้วต้องทะลุมิติน่าจะทะลุมิติไป
ที่อเมริกาหรือไม่ก็ประเทศที่ล่มสลายไม่ใช่หรือ

คิดๆ ดูแล้ว มีอะไรน่าหงุดหงิดไปกว่าการเรียน
ภาษาอังกฤษเพื่อทำให้การเกษตรทันสมัยหรือไม่

“เน่าอีกแล้ว!” เสว้เจี้ยนมองน้ำเต้าที่เน่าเสียแล้วทำหน้า
ร้องไห้ “ปลูกน้ำเต้าแค่นี้ เหตุใดจึงยากเย็นนัก!”

“นี่คือน้ำเต้าธรรมดาอย่างนั้นหรือ” โจวป้อหันหน้ามา
ถึงแม้จะรู้สึกผิดหวังลึกๆ ในใจ ทว่าไม่ได้แสดงสีหน้าออกมา
เพียงแค่เขี่ยจมูกนางเบาๆ และเอ่ยว่า “นี่มิใช่เรื่องที่ป่าวอย่าง
เจ้าต้องกลัตกลุ่ม”

สุดท้ายตนเองไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญการปลูกพืชผล ควรจะ
ให้ผู้เชี่ยวชาญมาดูแลสักหน่อย ไม่กี่วันก่อนเหมือนไต้ยีนโจว-
ห่ม่านขางบอกว่า น้ำเต้ามักมีแมลงศัตรูพืช ควรใช้พวกซี่เถ้าไม้
จึงจะดี

เมื่อที่บ้านมีคนรู้วิธีการเช่นนี้แล้ว แต่ตนเองกลับมา
กังวลอยู่ตรงนี้ โจวป้อก็หัวเราะเยาะตัวเอง

เขาตื่นเต้นกับวิธีการปลูกน้ำเต้าแบบใหม่มากเกินไป จึง
ทำให้ละเลยวิธีการปลูกแบบดั้งเดิม เขาลองทบทวนแล้ว ถ้าหาก
ต้นตอของปัญหาอยู่ที่น้ำเต้า เช่นนั้นหมายความว่าเสียเวลาทำ
แม่พิมพ์ไปเสียเปล่าใช่หรือไม่

ครั้นเมื่อเข้าใจจุดนี้แล้ว โจวป้อก็ถอนหายใจทอดยาว
หันหน้ามองเสว้เจียนที่กำลังหดหู่ เขาจึงปล่อยมือโดยไม่ฝืน

บังคับ แล้วเดินออกไปจากสวนช้าๆ “รีบเตรียมน้ำให้ข้าอาบเร็ว
นี่คือหน้าที่ของเจ้า!”

“บ่าวน้อมรับบัญชา!” เสว้เจี้ยนกล่าวอย่างไม่ใคร่เต็มใจ
เมื่อเห็นโจวป้อเหลือบมองด้วยหางตา จากนั้นพยักหน้าแล้ว
พยักหน้าอีก

“นั่นมัวบื้ออะไรอยู่” โจวป้อดุเสียงเข้ม เสว้เจี้ยนรีบวิ่ง
ตามหลังเขา แล้วถามอย่างไม่พอใจอย่างยิ่ง “เหตุใดจึงขายาว
นักเจ้าคะ ยาวเหมือนเสาไม้ไผ่เลย ดุดีหรืออย่างไร”

โจวป้อสงบจิตใจ ทำเป็นไม่ได้ยิน แต่กลับเดินเร็วขึ้น
เสว้เจี้ยนที่อยู่ข้างหลังเกือบวิ่งตามไม่ทัน นางยິงโมโห “คุณชาย
ใหญ่รีบกลับไปต้อนน้ำหรือไรเจ้าคะ”

โจวป้อเอามือโพล่หลังพลาจแกว่งไปมา “คนขายาว
มักชอบต้อนน้ำ”

เสว้เจี้ยนโกรธจัด แต่ก็ต้องรีบวิ่งตามเขาไปอย่าง
จนปัญญา นางดิงแซนเสื่อเขาไว้มียอมปล่อยอีก

โจวป้อถลึงตาจ้องนาง นางหอบหายใจทำเป็นมองไม่เห็น และไม่ส่งเสียงอยู่นานสองนาน

เมื่อเข้ามาในลานบ้าน เส่วเจี้ยนก็ชี้ไปที่มุมหนึ่งในลาน หลังจากหายหอบเหนื่อยแล้ว จึงหัวเราะคิกคักและเอ่ยกับเขาว่า “ดูนั่นสิเจ้าคะ ลูกศิษย์ท่านผู้เฒ่าสวี่เปิดกิจการใหญ่โตแล้ว”

“อะไรหรือ” โจวป้อไม่เข้าใจ จากนั้นเส่วเจี้ยนก็จูงมือเขาไปยังมุมลานบ้าน ถึงแม้ว่าตอนเช้าอากาศร้อน แต่ในลานบ้านก็เย็นครึ่นเครงมากกว่าปกติอยู่ดี

“พี่ใหญ่รีบมาดูลูกแพะเร็ว” ยากนักที่เด็กๆ จะพากันตื่นแต่เช้า ที่แท้จริงมาดูลูกแพะนี่เอง โจวป้อถอนหายใจเบาๆ อย่างจนปัญญา

ลูกแพะที่เออร์หู่พามา นั้นได้รับการพันแผลเรียบร้อยแล้ว เส่วเจี้ยนเชื่อว่าแม้แต่ตัวการ์ตูนแพะเหมียวหยางหยางที่ติดโปบนศิระก็ยังไม่สวยเท่ามัน!

เส่วเจี้ยนแก้มลูบแพะน้อยสองสามที เเจยศิระมองโจวป้อที่มีสีหน้าไม่ยินดียืนร้ายแล้วก็เบ้าปาก แล้วหันไปมองเจ้า

แพะนำโชคที่มีมืออีกครั้ง อันที่จริงนางยังคิดในใจว่า เนื้อแพะ
ยิ่งทำให้นางชอบมากกว่าตัวลูกแพะเสียอีก

“ไม่เลวจริงๆ” โจวป้อมองดูแพะน้อยครู่หนึ่งแล้วยิ้ม น้อง
เจ็ดของเขาคือคนจิตใจดี ตอนนี้เข้าเฝือกปูนให้เขาแพะ ก็ไม่รู้ว่า
ตอนที่ท่านผู้เฒ่าสวี่มาเห็นจะกระอักเลือดหรือไม่

การที่เขายิ้มเช่นนี้ ทำให้ความวิตกกังวลของเด็ก ๆ
ผ่อนคลายลงมา

“ดีจริงๆ ด้วย!” เสว้เจี้ยนร่ำเร่เป็นพิเศษราวกับกำลังคิด
อะไรน่าสนใจอยู่ และเหลือบมองขาของโจวป้อมอยู่หลายครั้ง

โจวป้อมรู้ทันความคิดนางทันทีจึงเขกศีรษะนางสองที
อย่างไม่เกรงใจ นางกุมศีรษะกระโดดไปอีกด้านหนึ่ง แล้วจ้อง
มองโจวป้อมด้วยความโมโห

เสว้เจี้ยนแม้ริมฝีปากแน่น มองโจวป้อมตาไม่กะพริบ
สงสัยว่าเขามีความสามารถอ่านใจคนออก “ไม่ฉะนั้น ไม่ว่านาง
คิดสิ่งใด เขาจะคาดเดาถูกต้องแม่นยำได้อย่างไร!

โจวป้อเพียงมองนางอย่างนิ่งเฉย และยังคงไม่แสดง
สีหน้าใดๆ

คุณชายแปดกลอกตาปรบมือและพูดว่า “ตอนนี้พี่เจ็ด
เป็นหมอหญิงแล้ว เป็นหมอหญิงที่รักษาลูกเบ็ดลูกไก่โดยเฉพาะ!”

เห็นได้ชัดว่าทุกคนเชื่อมั่นในทักษะการแพทย์ของ
คุณหนูเจ็ด!

“ดูสิว่าข้าจะฉีกปากเจ้าหรือไม่” คุณหนูเจ็ดลุกขึ้น แกล้ง
ทำท่าจะหยิกเขา คุณชายแปดหัวเราะรำและวิ่งหนีไป

โจวป้ออมยิ้มเมื่อยมมอง น้องเจ็ดของเขาคนนี้สุขภาพ
อ่อนโยน กิริยามารยาทสง่างามบริสุทธิ์ไม่ทะเยอทะยานตั้งแต่
อายุน้อย ยากนักที่จะมีด้านร้ายแรงซุกซ่อนเช่นนี้

นี่สิ ถึงจะดูเหมือนคุณหนูเจ็ดที่อายุเจ็ดแปดขวบ

“แล้วก็เหมาะสมที่จะให้ตรวจดูขาของคุณชายใหญ่ด้วย
เจ้าคะ!” เส่วเจียนยิ้มตาหยีและพูดเบาๆ “จะได้ไม่ต้องรบกวน
ผู้อื่น”

เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นโจวป้อหรีตา จ้องนางด้วยสายตา
อันตราย นางแสรังเหมือนไม่ได้พูดสิ่งใด ทำเป็นมองฟ้ามองดิน
และมองแพะน้อยต่อไป ทันใดนั้นก็ทำท่าเหมือนนึกอะไรขึ้นมา
ได้ จึงเอ่ยกับโจวป้อว่า “คุณชายใหญ่ ถ้ายังไม่ไปอาบน้ำ
ประเดี๋ยวน้ำจะเย็นจริง ๆ แล้วนะเจ้าคะ”

ขณะพูด คุณหนูรองก็เดินออกมา พูดด้วยความโกรธ
ปนขำ “น้องเจ็ดบอกว่าจะเลี้ยงในบ้าน โดนข้าตำอยู่นาน จึงยอม
เลี้ยงในลานบ้าน แต่พวกเจ้าดูสิ จะเลี้ยงตรงนี้ก็ดูไม่เหมาะสม”

สรุปเพราะการเลี้ยงแพะที่ลานบ้านในฤดูร้อนทำให้
ส่งกลิ่นไม่พึงประสงค์ เสว้เจี้ยนอยากพูดว่าไม่สู้เอามันมากินเลย
ดีหรือไม่ แต่ทว่าคราวนี้ระงับคำพูดไว้ทัน และทำได้เพียงเดิน
ตามโจวป้อออกไป

เมื่อเห็นคุณหนูเจ็ดสัญญาว่าจะปกป้องลูกแพะให้ถึงที่สุด
คุณชายหกเดินเข้ามาในลานบ้านพร้อมหาวหวิด ๆ พูดว่า “มิสู้
เอาแพะไปเลี้ยงในสวนดีกว่า”

“ไม่ได้!” เสर्वเจียนที่เพิ่งเดินได้สองก้าวร้อนใจ น้ำเต้าในสวนถือเป็นสมบัติลับพิเศษของนางกับโจวป้อเซียวนะ หากแพะมากัดกิน นางคงไร้ที่หลั่งน้ำตาเป็นแน่

“น้องหูกพูดมีเหตุผล ข้าว่าในสวนก็ไม่เลว” คุณหนูรองครุ่นคิดแล้วเอ่ยขึ้น

“ในสวนนั้นมียาสมุนไพรรของท่านผู้เฒ่าสวี หากกินผิดสำแดง อาจจะทำให้แพะน้อยตายได้ เช่นนั้นจะมีเป็นการช่วยชีวิตมันโดยเปล่าประโยชน์หรือ” เสर्वเจียนเบิกตาโตพูดอย่างกระตือรือร้น

“สมุนไพรรของท่านหมอสวีไม่มีอันใดที่แพะกินแล้วตาย” คุณหนูเจ็ดกลอกตาใส่นาง “ไม่รู้ก็อย่าพูดมั่ว”

“ข้าว่านะ” คุณหนูหัววิ่งกระโดดเข้ามา แนะนำอย่างกระตือรือร้น “สร้างคอกให้แพะ แล้วค่อยล่อมเชือกไว้ มันจะได้ไม่ไปกินน้ำเต้าที่พี่เสर्वเจียนปลูกดีหรือไม่”

“ลองถามคุณชายใหญ่ก่อนดีกว่า” เมื่อได้ยินคุณหนูหัวพูดถึงสิ่งที่นางกังวลออกมา เสर्वเจียนเป็นเพียงบ่าวรับใช้ ไม่มีสิทธิ์มีเสียง ทำได้เพียงพยักหน้า ถึงอย่างไรก็ต้องให้คุณชาย

ใหญ่เป็นคนตัดสินใจเรื่องนี้ นางจึงรีบวิ่งตามโจวป้อ แล้วกระซิบ
รายงานสถานการณ์ให้เขาฟัง

ถึงแม้จะไม่อยากให้ผู้อื่นเข้ามายุ่งในสวน แต่สุดท้าย
โจวป้อก็มอบหมายงานสร้างคอกแพะให้ตำหู่

แม้ว่าทุกคนจะแปลกใจเล็กน้อยที่ลูกน้ำเต้าที่ควรมี
สีเขียวสดใสลกลับมีรูปลักษณะแปลก ๆ ด้วยสาเหตุบางอย่าง แต่
ทุกคนทราบดีว่าโจวป้อเป็นคนทำ ดังนั้นจึงไม่กล้าพูดมาก
แม้แต่พวกตำหู่ก็ยังไม่กล้ามองมาก

ตำหู่สร้างคอกแพะเป็นกำแพงสามด้าน แล้วสร้างรั้ว
ล้อมรอบ แม้ว่าพื้นที่จะเล็ก แต่ก็เรียบง่าย สะอาดและสะดวก

แพะและน้ำเต้าจึงอยู่ร่วมกันเช่นนี้แล

งานอันเดียวบ่าวไม่ทำ ขอหาเงินไปวัน ๆ ได้ไหมเจ้าคะ! เล่ม 2

稻香小农女

Camellia

โน้ตเครื่องปริ้นท์มรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ 0-2422- ต่อ 99994964 , 4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《稻香小农女》 (Dao Xiang Xiao Nong Nu)

Author © 万人不迷 (Wan Ren Bu Mi)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横网络技术有限公司

BEIJING HUANXIANG ZONGHENG NETWORK TECHNOLOGY CO., LTD

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7824-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)